

Contra la segona mort

En memòria de Guillem Agulló.

És possible matar per segona vegada una persona. Fins i tot és fàcil i no té risc, almenys a curt termini. N'hi ha prou amb llevar importància a la seua mort, amb camuflar-la com a enfrontament entre grups rivals o com a història de tribus urbanes o com a accident (el senyor Corcuera ja en té alguna experiència). És possible tomar-la a matar ignorant i fent ignorar les causes que la convertiren en objectiu d'un assassinat i les que dugueren a alguns a convertir-se en assassins, abstenint-se de prendre mesures que eviten la repetició del succés, considerant el feixisme com una mera relíquia o com un entreteniment juvenívol suposadament simètric a "l'extrema esquerra", ignorant la violència disfressada d'entusiasme pels colors d'un club esportiu.

Caldrà recordar aleshores, una i altra vegada, que Guillem Agulló va ser mort per defensar idees progressistes i per fer-ho des de fórmules pròpies de la seua generació. No es pot anar pel món queixant-se de la manca d'inquietuds i compromís de la joventut actual i deixar indefensos els joves que prenen una opció pels ideals de llibertat, igualtat i solidaritat. La societat democràtica es juga en els joves les seues possibilitats de supervivència i renovació. I és indignant que prendre partit pels oprimits pugua ser avui tan perillós com sota el general Franco.

Una mort com la de Guillem

Agulló mereix la mateixa indignació que la provocada per la de les tres xiques d'Alcàsser. Si en aquest cas les persones més sensibles han vist, ultra l'horror del crim, l'atemptat contra la llibertat sexual i en definitiva contra la llibertat dels joves, en la del crim de Montanejos és la llibertat ideològica la que ha perdut una batalla. La llibertat de pensament i compromís dels joves mereix la mateixa protecció que la seua llibertat de moviments. El caràcter políticament actiu o sensible de Guillem agreuja el crim i no l'atenua com alguns voldrien fer-nos creure. Mantenir altra cosa es encoratjar la por, la insolidaritat i el passotisme.

El nazisme no és una amenaça immediata per a la societat. Aquesta afirmació és tan certa com bleda. Els camises negres no són a les portes de Roma, però recomane la lectura colpadora d'*El naixement del feixisme* d'Angelo Tasca —no sé si en trobareu la versió castellana en Ariel—. Tot i que ho vaig llegir sota el feixisme *light* del general Franco, a mi em va esfereir assabentar-me de la llarga cadena d'agressions feixistes sense reacció de la societat que va precedir la seua presa del poder. Els nazis no són aquí a punt de submergir-nos en els seu règim de barbàrie, però semblen ser-hi suficientment per a haver mort Guillem Agulló. A les persones que el coneixien i l'estimaven i a aquelles que, d'ell, en sentim més que no en sabem,

no ens resulta de cap consol saber que de moment no hi ha perill. Per a Guillem n'hi havia i eixe és un dels sentits en què, com algú ha pintat per les parets, tots som Guillem. No és previsible l'incendi del Reichstag, però ¿cal esperar-lo abans de prendre mesures?

No parlem de revenges ni milícies antifeixistes, sinó d'un enfortiment i aprofundiment de la consciència democràtica de la societat. Per a fer justícia hi ha els mecanismes imperfectes, però suficients de l'administració. Cal confiar en ells, però des de la clara manifestació que l'opinió pública no tolerarà cap banalització del fet. És a la creació d'aquest estat d'opinió que convidem lectores i lectors. Cap jutge és, no hauria de ser, insensible al grau de lesió col·lectiva que el poble considera haver rebut amb un crim. El respecte a les garanties individuals i drets dels processats ha de ser sagrat i immutable, però la consideració de la gravetat d'un crim forma part de la sobirania popular. Que quede clar quant greu considerem la mort de Guillem Agulló, que quede clar quant estimem la llibertat de pensament i acció política pacífica, que quede clar quant necessària considerem la participació dels joves en la denúncia de l'opressió i la intolerància, no importa si ens agrada la seua indumentària o si els seus codis no són exactament els nostres.

Perquè en el fons d'aquesta qüestió rau el problema de la tolerància. No de la tolerància repressiva que Marcuse atribuïa amb raó a la societat capitalista avançada, sinó de la tolerància profunda que veu en la diferència una riquesa col·lectiva, una invitació a conèixer els altres, una ocasió de re-pensar-se un mateix i re-pensar el grup a què pertany, una portentosa manifestació de la condició humana, un emigma sovint, però mai un problema. Educar en eixa tolerància, a casa, a l'escola, als punyeters mitjans audiovisuals que constantment la neguen difonent estereotips i caricatures és l'altra feina a la qual m'agradaria convidar amics, lectors i col·legues de l'ensenyament i els mitjans. Cap disculpa, cap complicitat en el to i altres formes d'intolerància.

Voldria acabar aquestes ratlles amb alguna frase que poguera haver agradat a Guillem Agulló. Quan conteu *xistes* de negres esteu preparant l'assassinat dels millors dels vostres fills.

Amb un respectuós salut a Sharp.

Josep-Vicent Marqués
Esriptor

De l'horta estant

Tires la pedra... ¿on anirà?

Tot ve a compte del recordatori-festa-safari i can-can que s'ha muntat a Barcelona amb motiu dels 30 anys de la cançó "Al vent", cosa que em sembla molt bé i fins i tot veient-ho per la TV3 arribí a percebre si no el vent, sí un cert *marujillo* que em féu reflexionar. Rafelet, Barcelona està molt lluny, i en aquest petit, maltret, i dissortat país nostre el vent no bufa bé, i de tant de quedar-nos "Al vent", sembla que hem agafat un pèl de mamella col·lectiu. Escandallem-ho.

Alguns pergueren les idees "Al vent", perquè igual les tenien molt lleugeres i al primer buffit...

D'altres de tant de bufar en "caldo gelat", les han enlaira com un catxerulo curt de cua, i ja estan pegant volantins gairebé en l'estratosfera. ¡Caguendena! uns per por, i altres per pena.

I després vénen els que podríem anomenar "Els toreros", que van a la seua faena; capotada per ací, capotada per allà, i si el vent bufa més enllà del que ells pensen que toca: *no problem*, professionals que en són, li foten poalada a la muleta... i a continuar torejant.

Xe, hi ha uns altres -bons xics i de bona casa- que de tant de prendre el vent a la serena, i a la lluna de València, amb allò de la rosada s'han quedat una miqueta igualits, i els ha pegat per anar amollant parides com si foren botifarres de ceba, i les van semant... "Al vent".

I... ¿què se n'ha fet, d'aquelles flors del Maig del 68? Xe, ¡això sí que té collons! La gran majoria, mitjançant una mutació gairebé inexplicable, tornaren a l'estat de *capullos* i fins i tot alguns s'han fossilitzat. D'altres flors del 68 se sementen a la primera ponentada. I en queden una partida menudeta, potser els més ignorants, o els més il·luminats, en-

tre els quals es troba un servidor de vostès, que continuem "Al vent", a la que siga, i a totes. Allò del 68 fou una mena d'arruixada de guano seguida d'una mala regada. ¿i què passà?... mo-guérem com els tarongers a la primavera -primaveres també n'érem- i quan estàvem esborronant ens pegaren més calbots que a l'efigie segellada del rei en una oficina d'enviaments per correu en plena campanya electoral. Al que anàvem; ens pararen la moguda; se'ns ha fet la corfa dura; i ens hem quedat asconats.

¡Però tento! que no s'espante ningú, que això té una part positiva: hem fet l'arrel més grossa, més endurida, i l'hem clavada més fonda. A hores d'ara ens és igual que ploga, que trone, que pedregue, que vinga la sequera, o la més traïdora barrancada. Nosaltres "Al vent", i la mare que el va parir... ¡si fa falta!

I queden els pitjors, els que darrere del vent posarien un turbo per envolar-nos; molt més lluny del més enllà, com tan bé definim a la valenciana: ¡a fer la mà! Uns per activa -per ofrenar que no quede- i d'altres per passiva tot passant del "Diguem no" al "Diguem hoc", i que a hores d'ara just a les acaballes del bròquil -vosaltres ja m'enteneu- s'entesten a apedaçar una barca -com aquella del Maiakovski- que ja està més foradada... que el virgo de Vicenteta.

I per acabar aquesta mena de sermó -de valenciana mida- jo deixaria de moment tranquil el vent... ¡Caguendena! que sense demanar-ho ens bufarà de ponent!

Amb tota la meua estima i reconeixement: al Pele, al mestre, al company.

Rafa Arnal
Tavernes Blanques